



Єднаймося в Просвіті!

Ляхи були, усе взяли,
Кров повипивали!..
А москалі і світ Божий
В путо закували...

Тарас ШЕВЧЕНКО

32 (500)
7 серпня
2014 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друку – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://ua.prosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ЯК НАМ З ЦИМ ЖИТИ...

Коли ми втратили Крим, я відчув це як втрату чогось цінного, але яка обов'язково врешті-решт віднайдеться, що вона буде повернута. З цим відчуттям і живу... А що ж кримчани? Ще нещодавно вони в патріотичній проросійській ейфорії істерично кричали: «Росія! Путін!» Та минуло не так багато часу, і цей шалений запал згас. Порожні прилавки магазинів, захмарні ціни, постійні щоденні соціально-побутові проблеми напевно протверезили багатьох. Але що дивно. В усіх сьогоднішніх бідах вони звинувачують не себе, а Україну. Навіть у відключенні місцевою владою українського мобільного оператора вони без тіні сумніву звинувачують не таку любов їм Росію, а Україну, мовляв, Україна «опять нас бросила». І навіть натяку на те, що винні й самі кримчани, ті, що йшли на березневий псевдореферендум (а якщо не йшли, то байдуже мовчки йому сприяли), хто радо приймав «зелених чоловічків», хто шаленів від радості: «Наканець ми вернулись дамою!»...

І це при тому, що у Криму фактично не було війни, руйнувань і масових вбивств мирного населення, не було крові, сліз, страху, біженців, зруйнованого сьогодення й знищеного майбутнього як у Донбасі. Ми справді нині «зшиваємо» його з Україною, як болючу кровоточиву рану. Врешті-решт у цій війні Україна переможе. Але ж розуміємо, що, окрім російських бойовиків-терористів, на боці так званих самопроголошених ДНР і ЛНР воюють чимало місцевих сепаратистів. Вони мають сім'ї, родини, які напевно їх підтримують і симпатизують ДНР і ЛНР. Бо без цього навряд чи би так вільно почувалися терористи. Українська перемога так чи інакше зажене воїнів новоросії у підпілля, озлобить до України всіх учасників і симпатиків новоросії, численних «правоохоронців», які перейшли на бік терористів, а тому будуть звільнені з системи. А ще ж на війні паразитує величезна кількість десоціалізованих елементів, які мародерствують і грабують усе і всіх. Хоч прикладом у цьому є й самі бойовики, які цинічно грабували жертв збитого ними малайзійського «Боїнга». Зрозуміло, що у багатьох буде прихована зброя...

І якщо у Криму з будь-якого приводу місцевих негараздів кричати: «Україна опять нас бросила», то що буде на Донбасі, де синдром переможених напевно ще довго не даватиме сприйняти Україну як свою. А негараздів буде багато. Росія зумисне руйнує Донбас, щоб постійно ятрити рану невдоволення державою і владою. І не такою легкою видається місія 5-го батальйону «Прикарпаття», який нібито має наводити лад у звільнених містах Донбасу. Робота у них із нелегких, як, зрештою, в усіх, хто причетний до АТО. Як і всієї України, яка виборює свою державність і незалежність у війні з Росією. З проблемами, які народжені цим протистоянням, нам жити ще довго. І напевне легше буде нам усім, якщо сприйматимемо їх, як послане Господом випробування.

Богдан ВІВЧАР

СЕСІЇ РАД

ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ! ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ!

Відбулася позачергова, тридцята, сесія обласної ради шостого демократичного скликання. Вів її голова облради Василь Скрипничук.

Насамперед ішлося про поліпшення забезпечення 5-го батальйону територіальної оборони «Прикарпаття». В ході дискусії депутати прийшли до розуміння, що попри заходи влади й ініціативи громадськості батальйон «При-

карпаття» потребує кращого матеріально-технічного забезпечення, що і записано в рішенні. В ньому, окрім зафіксованих матеріальних і фінансових зобов'язань влади, на пропозицію депутата С. Волковецького, наголошено: звернутись до Міністерства оборони України щодо забезпечення 5-го батальйону у відповідності до поставлених завдань.

Обговорюючи звернення представників громадськості щодо критеріїв часткової мобілізації жителів області для участі в АТО, сесія підтримала його. В ньому визначено черговість призову: з огляду на економічну доцільність; пропорційність призовників з сільської та міської місцевості; можливість участі у підтриманні армії шляхом надання матеріальної та фінансової допомоги замість призову;

збереження та дотримання законодавчо встановлених пільг при відборі резервістів.

Навколо цих питань розгорілась гаряча дискусія. Тому було запропоновано її стенограму скерувати в Генеральний штаб для аналізу. А ще рекомендовано всім структурам, пов'язаним з частковою мобілізацією, вести активну роз'яснювальну роботу.

Теодор ДРОВНИЧ

ЖИТТЯ ГРОМАД

НА ПОТРЕБИ АТО

Мешканець села Слобода Коломийського району Борис Остап'юк пожертвував власних 100 000 грн. для придбання бусу для активістів ВГО «Коломия-Центр». На ці гроші було придбано «Мерседес». Активісти ВГО «Коломия-Центр» будуть на ньому човниковим способом доставляти гуманітарні вантажі на схід України.

Не залишився осторонь важливої державної справи депутат Василь Матійчик, який передав на АТО 10 тисяч євро. По п'ять тисяч пожертвували депутати Михайло Вишиванюк, Руслан Гусак, а українська громада міста Фару (Португалія) передала благодійну допо-

могу у розмірі 1265 євро. 3300 гривень для АТО офірував пан Михайло з Галича. А ще по 200 тисяч гривень – будівельна компанія «Ярковиця», ТОВ «Памбіро», а ПАТ «Прикарпаттяобленерго» перерахувало 150 тисяч гривень. Благодійник із Коломиї Богдан Бортейчук пожертвував 150 тисяч гривень на придбання бронетранспортеру. Підприємці ТОВ «ЮМАС» Юрій Овчаренко та Михайло Балух для батальйону «Прикарпаття» подарували вантажний автомобіль КамАЗ.

Справді, українська армія нарешті перебуває під всенародним патронатом. По змозі для неї жертвують усім, аби наші воїни відстояли Незалежність і цілісність України.

ІНІЦІАТИВИ

БІЛОСЛАВСЬКЕ ПІДНЕСЕННЯ

Класики літератури і після свого відходу мають вплив на уми і серця людей. Це має стосунок і до Марійки Підгірянки, пам'ятник (ідея В. Левицького) якої відкрили ще 13 червня у с. Білі Ослави.

Під час церемонії відкриття В. Левицький запропонував сільській громаді залишок грошей зі збору на пам'ятник (2,5 тис. грн.) передати на 5-ий батальйон із Прикарпаття. Йшла мова і про розбиті дороги (а де вони по селах добрі?).

Не знаю, як там все у селі відбувалося, але стався вибух народної ініціативи.

Затихдень на потреби нашої армії в Білих Осилах було зібрано 140 тис. грн.! Бабільше (чи менше), селяни вийшли на сільську дорогу й кожен навпроти свого подвір'я піском, камінням, цементам, коротше хтось чим мав, зробив ремонт дороги. І так п'ять кілометрів. Ось вона народна ініціатива, ось державний підхід по-європейськи, що вартий наслідування.

Авсье розпочалося з Марійки Підгірянки. Напевно душа її на небі радіє, що її земляки живуть за нею народженням дівизом: жити вірно для України.

Василь БАБІЙ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

СТЕПАН ВОЛКОВЕЦЬКИЙ: МАЄМО ЗАХИСТИТИ СЕБЕ САМІ!..

Відкрита агресія Росії, анексія Криму північним сусідом, нинішні події на сході України для багатьох стали несподіваними, адже впродовж десятиліть радянська, а потім і російська, пропаганда товмачили про віковічну дружбу, про те, що росіяни й українці – два братні народи. З цим запитанням ми звернулися до народного депутата І–ІІ скликань парламенту, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Грузії та Азербайджані, голови ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степана ВОЛКОВЕЦЬКОГО.

С. В.: Для мене, як напевно і для інших політиків, що пам'ятають ситуацію, в якій постала Незалежність, нічого дивного не сталося, враховуючи імперську політику Росії протягом століть щодо України найперше. Особливо вона проявилася з приходом до влади Путіна. З його вираженою кагебістською позицією будь-якими способами досягти реваншу після розпаду СРСР і відновити велич імперії – російської чи радянської. Згадаймо лише не так давно його заяву про те, що нібито Росія і без України й українців перемогла б Гітлера.

Так, нам справді вдалося у 1991 році абсолютно мирним способом проголосити державну Незалежність України. Але ж у психології радянців нічого не змінилося. Добре пам'ятаю, що ще тоді, в серпні 1991-го, значна частина депутатів із прокомуністичної «групи 239» уявляла собі новий державний статус України не як фактичний статус незалежної держави, а суто формальний акт подібно до УССР. Було й інше. Добре пам'ятаю депутата – представника Донеччини, який у кулуарах Верховної Ради говорив нам таке: «Я вас, бендеровцев, віжу ліш через прицел... Мої земляки – тоже...»

Тобто на Донбасі були й залишилися багато людей, зазомбованих советською пропагандою. Такий собі оазис совка з комуно-російським мисленням. У зв'язку з цим пригадуються слова мого славного земляка поета-дисидента Зіновія Красівського, який свого часу говорив мені, що Росія ніколи не погодиться на Незалежну Україну і що справжня свобода завойовується лише збройною боротьбою. Для мене сигналом для боротьби був прихід до влади Януковича у 2010 році. Тому відразу разом із Дмитром Захаруком організували в області Народний комітет захисту України (НКЗУ), який на Всеукраїнському рівні очолив Дмитро Павличко. Ми

ініціювали протестні акції на захист Незалежності й суверенності України у 2010 і пізніших роках. Тоді ці акції були нечисленними, не всі сприйняли їх і підтримали. Очевидно, більшість людей не вважали, що Янукович – це велика небезпека. А жаль... Тому російська агресія в Криму й фактична війна на Донбасі не можуть розглядатися як щось неочікуване і незрозуміле, у всякому разі для мене.

Б. В.: Чи усвідомлюємо ми зараз, що Україна знаходиться в стані війни?

С. В.: Гадаю, що тільки частково. Ті люди, які втратили близьких і рідних, безумовно так. Ті, які воюють на сході й віддано працюють на оборону, – теж. Але про весь український загальний не скажеш. Вважаю, що кожен громадянин України мав би усвідомити, що він особисто, а не тільки Україна взагалі, знаходиться в стані війни. Є таке поняття як сепаратизм. Хоч я б події на Донбасі назвав тероризмом. Але є ще поняття внутрішній сепаратизм. Це відокремлення себе від країни.

Б. В.: Що це конкретно означає?

С. В.: Це коли людей абсолютно не цікавить війна на сході України: нам тут добре, чого нашим землякам там воювати... Хай донецькі самі захищають себе як хочуть... По суті – це приховані форми сепаратизму. Ми часто уникаємо слів «війна, фронт, полонені», постійно нарікаємо на владу, ганьбимо військових, де треба і не треба, замість того, щоб консолідувати зусилля для перемоги над агресором. Остерігаймося ще одного ворога. Інтернет і соцмережі наповнені негативною інформацією, яка сприяє культивуванню в суспільстві недовіри, страху, невпевненості, безнадії... Багато хто не хоче розуміти, що всі 23 роки Незалежності проти нас велася інформаційна війна. І вона триває. І частина людей мимоволі стає її учасниками, підігруючи агресору, а то й жертвами.

Б. В.: Чи не видається Вам, що у справі європейської і світової підтримки України, прослідковується «Мюнхен-2»? І чи не правильним є заклик «Свободи» до повернення України статусу ядерної держави?

С. В.: Так. Європейський союз і Сполучені Штати більше прораховують економічні збитки від введення санкцій проти агресивної Росії, аніж цілком реальну загрозу правомові існуванню світового співтовариства. До цього часу видавалось, що вони справді готові пожертвувати Україною, як у 1930-их роках жертвували Чехословаччиною (і не тільки) гітлерівській Німеччині. Але нарешті ми дочекалися секторальних санкцій від США і ЄС, а також законодавчих ініціатив американських сенаторів щодо надання Україні спеціального статусу союзника Сполучених Штатів. Останнє є дуже важливим, бо це дозволить Америці надати Україні військово-технічну й іншу допомогу у війні з агресором. Щодо ініціативи «Свободи», то це добрий політичний хід, який при відповідному забезпеченні може сприяти отриманню Україною статусу союзника США найближчим часом та в перспективі – членства в НАТО. Але економічно статус ядерної держави ми фактично забезпечити не можемо. Адже він потребує величезних фінансових і матеріальних видатків, яких у нас нема. Та і світ, і найперше США, буде проти. Звичайно, можна і треба готувати заяву щодо членства в НАТО, яке підтримує все більше українців. Але ця процедура досить тривала і в найближчий перспективі не може бути завершена...

В усякому разі українці нині мають бути особливо єдиними й глибоко усвідомлювати, що тільки вони – за себе, і повинні самі себе захищати. Якщо нам і допоможуть, то за це ми подякуємо світові. А за волю маємо стояти всі й віддати все. Свободі ціни немає.

Б. В.: Дякую.

Розмовляв Богдан ВІВЧАР

НА ТОМУ СТОЮ

РОСІЯ — АГРЕСОР І ТЕРОРИСТ

І це має визнати світове співтовариство. Сьогоднішня поведінка російського царя Путіна і безпорадність вільного світу перед зухвалістю новітнього Гітлера свідчать, що організації, покликані дбати про належний порядок у світі, не здатні приборкати агресора.

Такі обставини не можуть задовольняти міжнародне співтовариство. Життя вимагає кроків до усунення яловості головної миротворчої організації світу — Організації Об'єднаних Націй.

Ця організація діє на підставі статуту. Статут розроблено і скомпоновано так, що агресори не відчувають жодного тиску з боку ООН. Настав час внести ряд змін до статуту ООН, які б дозволили вільному світові приборкувати агресорів.

Статут ООН передбачає існування постійної Ради безпеки ООН, яка має забезпечувати мир у світі, але не передбачає обставини, коли член постійної Ради безпеки ООН стає агресором.

Очевидно, що така обставина, коли агресор є zarazом головним миротворцем у ООН, суперечить людським поняттям про нормальні взаємини між народами й нагадує байку тисячолітньої дав-

ності, коли вовка призначили наглядати за овечою кошарою.

Статут миротворчої організації має передбачати всі можливі виклики, які можуть стояти перед ООН.

Сьогодні Україна є жертвою агресії, і тому їй належить порушити питання про зміни статуту ООН. І саме Україна мусить запропонувати новий текст до статуту ООН, що стосується Ради безпеки ООН:

«У разі, якщо державу — постійного члена Ради безпеки ООН — Асамблея ООН визнає агресором, це автоматично викличе такі наслідки:

Усі представники держави-агресора, які перебувають на важливих посадах в ООН, в тому числі в Раді безпеки, втрачають свої повноваження доти, доки Всесвітня асамблея не зніме з їхньої держави тавро агресора».

Це лише один із можливих кроків, яких можуть вимагати від ООН держави — жертви агресії.

Мені здається, що саме зараз час, коли світові треба виступити з такою ініціативою.

Але на цьому не слід ставити крапки. Статут ООН може передбачити цілу низку інших

обмежень для держави-агресора щодо користування міжнародними організаціями.

Порушник правопорядку у світі не може бути позивачем у міжнародних судах, не може брати участь у міжнародних медичних, релігійних, наукових, спортивних організаціях. Той, хто плює на загально-визнані норми поведінки, не може брати участь у житті тих, хто дотримується норм людського співжиття.

Чи ж ми дозволяємо засудженням злочинцям брати участь у нашому житті?

Наприклад, Росія безперервно звертається до Інтерполу з просьбами розшуку ряду осіб, які чинять опір її агресії. Я не знаю, чим керується Інтерпол, приймаючи такі заявки від російських служб, які є не чим іншим, як залученням Інтерполу до російської агресивної політики.

Політика Росії, спрямована на залучення міжнародних організацій у сферу своєї агресії, свідчить про потребу недопуску держав-агресорів до міжнародних служб.

Міжнародні організації, міжнародні служби мають обслуговувати нормальний світ, а не міжнародних злочинців та міжнародних терористів.

Вільний світ має сказати своє слово про міжнародних держав-терористів.

Терористам — місце у тюрмах, а не в міжнародних організаціях.

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

Проте, характер війни такий, що навіть друга і третя лінії можуть перетворитися в першу, тому бійців батальйону вчили того, як вести себе в екстремальних умовах. У складі батальйону є бійці, які мають бойовий досвід.

За словами Семенишина, бійці батальйону «Івано-Франківськ» забезпечені всім необхідним — починаючи від бронехилетів і касок і закінчуючи тепловізорами.

Рада оборони Івано-Франківської області ухвалила рішення про виділення 260 тисяч гривень для закупівлі бронехилетів IV класу для батальйону «Івано-Франківськ». Ще 300 тисяч гривень буде виділено для додаткового матеріально-технічного забезпечення батальйону Національної гвардії.

помічника Івано-Франківської митрополії УГКЦ. Також міністр культури Євген Нищук оголосив, що Івано-Франківська духовна академія стала університетом. Того ж дня у співслужінні архієпископа і митрополита владики Володимира Війтишина глава УГКЦ блаженніший Святослав освятив у Бурштині наріжний камінь під храм Святої Софії, Премудрості Божої, яким опікуватимуться сестри-монахині Володимира.

Увіголошений на Архирейській Літургії проповіді бла-

женніший Святослав наголосив, що нині український народ як Божий народ подорожує від рабства до свободи. Ми пустилися в мандрівку більше як двадцять років тому у соборній незалежній державі. Ще багато є перед нами труднощів, але Господь Бог є серед нас. Саме Його присутність є запорукою непереможності й нашої сили, і нашої надії, що всяке зло буде переможене, а Божі добро, мир, спокій, благодать і благословення спливатимуть на Його людей...

ДУХОВНЕ

ПРОЩА У КРИЛОСІ

Як ми повідомляли, у давньому Галичі (Крилосі) відбулася Всеукраїнська патріарша проща до Галицької чудотворної ікони Матері Божої. Патріархат зібрав у соборній молитві за мир в Україні тисячі прочан: архієпископів, єпископів, священиків, монашеству та вірних. І вперше за останні століття на цьому знаменному для всіх українців місці відбулася хіротонія — висвячення священика Йосафата Мощича на єпископа-

ДАЙДЖЕСТ

ПУТІН МАВ БИ СХАМЕНУТИСЯ І «ЗЛІЗТИ З ПАЛЬМИ»
ЄВРОПЕЙСЬКА ПРЕСА ПРО КРЕМЛІВСЬКОГО ПАРАНОІКА

Впливові німецькі політики не приховують закулісних переговорів з метою «врятувати обличчя Путіну» і вважають, що президент Росії мав би схаменутися, «злізти з пальми», визнати суверенітет України й піти на тіснішу співпрацю з ЄС. Експерти також наголошують, що навіть пряма загроза рецесії в Росії внаслідок нових санкцій ЄС та США не призводить до зміни політики Кремля щодо України.

Польське видання «Gazeta wyborcza» розповідає про інтерв'ю журналістам Карла Георга Веллманна, впливового німецького політика від Соціал-демократичної партії, члена комісії з міжнародних справ у Бундестазі, котрий визнав, що ведуться закулісні переговори з Москвою. Депутат від соціал-демократів Німеччини визнав, що Росія не бажає вести переговори з Україною і «Путін опинився у скрутному становищі, коли російська пропаганда фактично змушує його йти у руслі трак-

тування влади в Києві як «фашистського режиму», а відкликання цього та згода на заспокоєння — є дуже важким кроком для нього».

Але Веллманн вважає, що іншого виходу для Путіна немає, бо повівся він «ірраціонально, на шкоду власним інтересам», тому «бажаємо допомогти йому злізти з пальми на землю». «Хоч дотепер ні Ангелі Меркель, ні Франку Вальтерові Штайнмаєру не вдавалося цього зробити», — констатував німецький політик.

Впливове лондонське «Financial Times» зауважує, що російська економіка наближається до рецесії, чому сприяють нові санкції ЄС та США, але політика Росії поки що не змінюється. Видання також наголошує, що перекидання великими російськими компаніями значної частини своєї готівки до азійських банків, зокрема до Гонконгу, викликає занепокоєння в експертів, котрі не виключають, що таким чином у Росії розглядається «найгірший варіант» — самоізоляція від Заходу, подібної до Ірану.

... ТАКИ ПОГАНЬ

Карикатуру на Путіна масово друкують світові ЗМІ. На них президента Росії зображають по лікті в крові або з діркою в голові. Таким чином зарубіжні медіа звинувачують російського президента у смертях невинних людей.

Своєму сумнівному «успіху» політик завдячує трагедії зі збитим малайзійським «Боїнгом-777» з 298 людьми на борту і війні з Україною.

Дехто з художників вважає, що такі речі Путін робить, бо в його голові — порожнеча.

Як відомо, останнім часом у Путіна загострилась параноїя — він боїться, що його можуть отруїти, тому користується послугами професійного дегустатора.



ТАК ДУМАЮ

ЦАРІ, КОМІСАРИ І ПРЕЗИДЕНТ

Порівняння Володимира Путіна з Адольфом Гітлером та Йосипом Сталіним є перебільшенням, але тільки тому, що президент Путін діє в епоху примусової прозорості. Світ змінився настільки сильно, що якби сьогодні був сталінський ГУЛАГ чи гітлерівські концентраційні табори, то дивилися би мільярди на щоденні програми новин жорстокості, що не могло би не зменшити кількість жертв, а також ступінь жорстокості. Звичайно, такий розвиток подій не робить Путіна меншим психопатом, тільки менше чисельним убивцею.

Путін продемонстрував, що політика президента Обама та держсекретаря Клінтона щодо перезавантаження політики з Росією, яку вони оголосили близько п'яти років тому, була цілковито маячню. Проте, політика перезавантаження була заснована на попередній політиці, яка була не в змозі визнати, що ССРСР був лише мутантом Російської імперії і після розпаду ССРСР залишився той самий агресор — просто змінив свою назву. Ба більше, ще до перезавантаження Росія зробила дуже мало, щоб показати якісь істотні зміни, взявши собі всі радянські активи, приєднавши до себе всі місця в Організації Об'єднаних Націй та в інших міжнародних форумах, публічно оплакуючи розпад ССРСР, святкуючи радянські свята й історію.

У повоєнному періоді зовнішня політика США визнавала Радянський Союз небезпечним, але якось примарно, не виправдано симпатизувала Росії і росіянам. І вважала, що вони мають право на Україну. Пригадуєте, як президент Буш (старший) вмовляв українців не виходити зі складу ССРСР.

Спецслужби США активно працювали під час «холодної війни», щоб включити російську еміграцію в антирадянські коаліції, спрямовані на розпад ССРСР. Проте, за великим рахунком, інші поневолені народи відмовилися взяти росіян у своє лоно, незважаючи на зусилля США. Росіяни самі надавали достатньо матеріалу для того, щоб інші країни ставились до них з обережністю. Але американці не брали це до уваги.

До свого власного, бажано-обманливого сприйняття Росії, американцям було додано деякі квазідемократичні перетворення, особливо під час перебування на посаді першого пострадянського президента Росії Бориса Єльцина. Проте навіть квазідемократичність, публічність персони Єльцина спростовується його внутрішніми діями та заявами. Через два дні після того як Україна проголосила незалежність 24 серпня 1991 року, Єльцин заявив, що він визнає Україну, але наполягає на тому, що питання про кордон має бути переглянуто. Єльцин був проти ССРСР, але апологетом Російської імперії. Саме з цієї причини, знаючи про свої особисті слабкості, він вибрав полковника КГБ Володимира Путіна своїм наступником.

Путін твердо контролює Росію більше десяти років, маніпулюючи конституційними нормами Росії та переміщуючи пішаків у різних ролях. Він наростив свої мускули, не рахуються з більшістю міжнародних договорів і надалі окупує частини принаймні трьох сусідніх суверенних держав: Молдови, Грузії, а тепер — України. У той же час до останнього часу міжнародне співтовариство відкрило свої двері Росії в G7, G20, СOT і навіть вступ у співпрацю з НАТО. Навіть зараз лінії дипломатичного зв'язку з Путіним залишаються відкритими. Чемпіонат світу з футболу 2018 року в Росії залишається на порядку денному.

Для більш розсудливих переважає думка, що усунути Путіна необхідно тому, що він є проблемою. Проте, 80 відсотків росіян підтримують Путіна. Не існує жодних сумнівів, що Путін має піти, але він є лише нагальною проблемою. На основі російської історії та культури є цілком очевидним, що російське суспільство, швидше за все, передасть владу другому Путіну. Ним може бути колишній полковник КГБ, як Путін, або семінарист, як Сталін... Демократичний і законотворчий світ повинен перезавантажити свою політику щодо Росії на довгострокову перспективу. Ця політика, неминуче, мусить визнати Росію і росіян, а не просто одного чоловіка, як дійсного агресора.

Аскольд С. ЛОЗИНСЬКИЙ

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ

НЕ ПРОПАЛА ТАЯ СЛАВА

У Народному історико-краєзнавчому музеї с. Бортники, що на Тлумаччині відбулась урочиста конференція «Січове стрільцтво – це гордість наша, це наша честь і слава», приурочена 100-річчю створення Легіону українських січових стрільців (УСС). Конференцію підготувала й провела просвітянка – сільський голова Галина Слободян. Присутні перед початком урочистостей вшанували хвилиною мовчання всіх героїв, що віддали свої життя за Незалежність України, запалили три свічки як данину пам'яті Небесній сотні, героям, що загинули у боях під час АТО на сході України, і січовим стрільцям, що сто років тому поклали свої життя на вівтар України.

У своєму виступі Галина Слободян наголосила, що січові стрільці – це єдина українська національна військова формація, сформована з добровольців, які 6 серпня 1914 року відгукнулись на заклик Головної Української Ради. Легіон УСС – це армія справжніх інтелігентів, носіїв високих ідей і благородних ідеалів...

На конференції виступив Іван Тимів – історик, член Національної спілки краєзнавців України, уродженець с. Бортники, який розповів присутнім про героїчні бої січового стрільцтва в Карпатах з угорськими військами, про бої під Бережанами, на Буковині, біля Львова, на Закарпатті...

Члени «Молодої «Просвіти» рядками поезії розповіли про мужність і героїзм січових стрільців... Роль матері-галичанки, яка прокинула війну, що несе смерть і материнські сльози, зіграла учасниця сільського драматичного гуртка Оксана Олексин.

У музеї учасники конференції ознайомились із виставкою світлин і літератури про бойову й громадську діяльність українських січових стрільців.

Іван КАРП'ЯК,

директор Народного історико-краєзнавчого музею с. Бортники Тлумачького району

АБІТУРІЄНТ-2014

НА ПРИКАРПАТТІ ЗАВЕРШИЛАСЬ ВСТУПНА КАМПАНІЯ

Приймальні комісії прикарпатських вишів 1 серпня опівдні закінчили прийом документів і заяв на вступ.

У абітурієнтів було три тижні на те, щоб визначитись із вибором і подати документи в ті виші й на ті спеціальності, які їм до вподоби. Тепер у кожному з них сформується рейтинговий список.

В ПНУ ім. В. Стефаника станом на ранок 1 серпня було подано 24 037 заяв на вступ, значає відповідальний секретар приймальної комісії Руслан Запужляк. Приблизно половина з них була подана в електронному варіанті.

«Цьогорічна вступна кампанія змістила в часі терміни подання документів на вступ, а вимоги залишились ті самі, що й у минулому році. Проте особливістю стало те, що для абітурієнтів, яким для вступу потрібно складати творчі профільні конкурси, існує вимога, щоб з непрофільних було не менше, ніж 124 бали. Якщо менше – тоді абітурієнт не допускається до проходження профільного творчого конкурсу. В минулому році такої вимоги не було», – розповідає Руслан Запужляк.

Також, зазначив секретар, зменшилась кількість державних місць.

«Якщо минулого року, до прикладу, на бакалавра було 776 державних місць, то в цьому році ця кількість зменшилась до 750», – зауважує пан Руслан.

Серед спеціальностей ПНУ традиційно популярнішими залишаються гуманітарні спеціальності. Зокрема, англійська філологія (953 заяви), правознавство (1046 заяв), туризм. Варто зауважити, що в університеті цього року з'явилася нова спеціальність – журналістика.

«На напрям журналістика зареєстровано 162 заяви на 60 ліцензованих місць. Державних місць поки що на цю спеціальність немає. Це новий напрям підготовки, тому вступники активно цікавилися ним, часто дзвонили, запитували. Профільними предметами для вступу були українська мова та література, а також творчий конкурс», – розповідає Руслан Ігорович.

Щодо вступників зі східних регіонів України, то в ПНУ подали заяви на вступ 112 осіб. Жодних пільг для них не передбачалось. Тільки учасники АТО мали право на вступ поза конкурсом. А абітурієнтів з АР Крим, у зв'язку з тим, що в них російські дипломи, було дозволено приймати як українські. Але до 1 жовтня вони повинні ці дипломи переробити на дипломи державного зразка.

У приймальній комісії ІФНТУНГ на ранок 1 серпня було зареєстровано 12 083 заяви. Уже кілька років поспіль тут популярні такі спеціальності як нафтогазова справа, екологія, геодезія, комп'ютерні спеціальності, філологія та архітектура. Новинками університету є магістратура з оцінки землі та

нерухомого майна, а також екологічний контроль та аудит. Щодо держзамовлень університету нафти і газу, то обсяг залишився той самий. Змінилася лише пропорція для випускників шкіл і молодших спеціалістів.

«Наприклад, на спеціальність «Економіка» минулого року було 10 місць для школярів, і 2 – для молодших спеціалістів. Цього року це сім і п'ять місць відповідно. Таке є в різних галузях», – пояснив відповідальний секретар приймальної комісії Ярослав Штанько.

Як зазначають у приймальній комісії ІФНМУ, вступна кампанія проходила без особливого ажіотажу. Єдиною особливістю цьогорічної вступної кампанії стало скорочення та зміщення термінів подачі заяв. Проте незручностей чи дискомфорту абітурієнтам це не завдало.

«На 1 серпня в медичний університет подано 8174 заяви. Найпопулярнішими завжди є ті спеціальності, в яких є більша кількість державного замовлення. Сама кількість державних місць у медичному університеті на деякі спеціальності не скоротилась, а навпаки збільшилась. Зокрема, якщо на лікувальну справу минулого року було 116 державних місць, то цього року їхня кількість становить 209, на спеціальність «Педіатрія» в минулому році було 30 державних місць, в цьому році їх 35», – розповідає відповідальний

секретар приймальної комісії ІФНМУ Ігор Сарапук.

Посадовець зауважує, що цього року кількість електронних заяв переважає над кількістю паперових, зокрема 3108 заяв в паперовому вигляді, та 5065 – в електронному. Абітурієнти подавали найбільшу кількість заяв на лікувальну справу, педіатрію, стоматологію та фармацію.

Зазвичай абітурієнтами ІФНМУ є представники з усієї України. Найбільше бажають навчатись в медичному університеті мешканці західного регіону – це Івано-Франківська, Тернопільська, Волинська, Чернівецька, Львівська, Рівненська області. Зі східних регіонів великої кількості заяв абітурієнтів немає, наразі їх близько 100.

Перші рейтингові списки з зазначенням осіб, які рекомендовані для зарахування у вищі школи на бюджетну форму навчання оприлюднені 2 серпня. До 4 серпня включно абітурієнти мали час для того, щоби подати оригінальні документи у той виш, який їх рекомендував до зарахування.

Приймальні комісії вишів України прийматимуть рішення про рекомендацію до зарахування на навчання на місця державного замовлення у три етапи: у перший, четвертий та сьомий дні після останнього дня прийому заяв, тобто 2, 5 та 8 серпня 2014 року. У кожний із цих днів абітурієнт має можливість опинитись у списку рекомендованих для зарахування на бюджет.

КАРПАТСЬКИЙ ЛІТФЕСТ

РОЗГОРАЙСЯ І ПЛОМЕНІЙ,
«ПИСЬМЕННОЦЬКА ВАТРО НАД ЧЕРЕМОШЕМ»

У залі...



і президії літфесту

Богдана Нестора Лепкого поет Орест Князький.

У фестивалі взяли участь представники творчої інтелігенції краю, керівники та працівники галузі культури, бібліотечних установ, освітяни, просвітяни, делегації підприємств, установ, організацій та громадськості регіону.

З вітальним словом до учасників фестивалю звернувся голова Верховинської районної ради Іван Маківничук, який від щирого серця привітав письменницьке товариство на гостинній гуцульській землі, з якої черпали насагу та натхнення письменники-корифеї минулого століття і сучасні творці слова. Відомий український поет Іван Драч якось сказав: «Якщо хоча б один раз за рік не побуваю у Франковій Криворівні, на Верховинщині, то я цей рік прожив дарма». Гуцульщина дарує письменникам насагу, бажання творити, народжувати справжні літературні шедеври. Іван Михайлович щиро побажав успіху літфесту, щоб письменницька ватра невдовзі запроменіла на всю Україну, освятилася новими шедеврами творами українського красномовства. Щоб слово освячувалося духовним розвоєм української нації.

Голова Івано-Франківської ОО НСПУ Євген Баран констатував, що всі ми переживаємо зараз непрості часи, коли Національна гвардія, військові Збройних сил України відстоюють незалежність України на сході нашої держави. Водночас письменництво – це також зброя, і відмовлятися від цієї зброї, відмовлятися від слова не є зовсім правильно. Якщо зважити всі «за» і «проти» щодо проведення таких фестивалів саме зараз, то письменник вважає, що літературні фестивалі обов'язково потрібно проводити. Не можна пускати війну в серце – вона й так приходить у наші серця,

книжки, Буковинський журнал й оптимістичне письменницьке слово.

– Учіться, брати мої, думайте, читайте... – зачитував письменник геніальні Шевченкові слова. – Чому Тарас так сказав? Бо людина, яка не читає, ніколи не буде думати. Нічому не вчить і комп'ютерна версія книжки. Духовно ти залишаєшся на тому ж рівні, на якому тебе народила мати.

Мирослав Лазарук презентував читачам та письменницькій аудиторії Буковинський журнал. У рік 200-річчя Кобзаря Шевченкова тема – головна у часописі. Письменник також презентував власні книжки: «Цісарська дорога» та «Посаг для приречених», які отримали схвальну оцінку критиків і відзначені літературними преміями.

Про літературний процес на Гуцульщині розповів учасником фестивалю член НСПУ Орест Князький. Він акцентував увагу на великій кількості українських книжок, які чекають на читачів біля освітньої зали, де відбувається літфест. То є найкращі подарунки з автографами авторів. А ще читав свої вірші.

Опісля учасникам фестивалю продемонстровано літературно-музичну презентацію книжки заслуженого журналіста України Василя Нагірняка про українського композитора Володимира Івасюка «Орфей Собору Нації», яка нещодавно вийшла у світ у чернівецькому видавництві «Друк-Арт».

Книга «Орфей Собору Нації» – це художньо-публіцистичне видання про життя і піснетворчу діяльність буковинського композитора Володимира Івасюка, який подарував світові безцінні шедеври – «Червону руту», «Водограй», «Я піду в далекі гори» і ще понад 100 пісень, 53 інструментальні твори, музику до двох спектаклів.

Наступного дня відбулася жвава дискусія у колі письменницького товариства щодо подальшого поступу української книжки, діяльності видавничих центрів в Україні, розширення мережі книгарень тощо. Учасники фестивалю обговорили й ухвалили відповідну резолюцію.

Підсумовуючи роботу фестивалю, голова оргкомітету Василь Нагірняк наголосив, що «Письменницька ватра» ще яскравіше запломеніла над Черемошем. Він висловив щире вдячність усім за вияв поваги й любові до рідного українського слова, культури української і правничого гуцульського роду. Розгорайся і пломеній, «Письменницька ватра над Черемошем».

Василь НАГІРНЯК,

голова Верховинського РО ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка, голова оргкомітету літературного фестивалю



ЗНАЙ НАШИХ!



Учасники фестивалю вокальної школи разом зі своєю вчителькою Іриною Шабан-Дем'яник

ТАКИ ТАЛАНОВИТІ

Нещодавно в курортному місті Трускавець закінчився триденний телевізійний вокально-хореографічний фестиваль «Зірка-фест єдина Україна».

Для талановитих дітей вокальної школи Ірини Шабан-Дем'яник, яка є вихователем-педагогом дитячого та юнацького клубу «Легінь», що при Центрі дозвілля дітей та юнацтва за місцем проживання, він знаменний тим, що їхні виступи були відзначені як журі, так і глядачами як найкращі.

Дипломантами першого ступеня стали Валентина Яремчук, Марічка Макогон, Вікторія Онуфрійчук, Ірина Антоняк, Христина Николин, Микола Ровенко. До того ж, Микола Ровенко за виступ у програмі «Талант-шоу» одержав гран-прі й грошову премію п'ять тисяч гривень.

Приємно, що із 150-ти учасників з різних регіонів України наші таланти посіли такі високі місця. Щасливий Микола, одержуючи першу матеріальну винагороду, щиро дякував своїй вчительці Ірині Ігорівні, яка так сердечно ставиться до учнів, дає професійну підготовку, сприяє всебічному розвитку. Адже хлопець чудово грає на фортепіано, пробує писати власні пісні, і ця премія буде першим внеском у запис його першого альбому. Хай збуваються мрії!

Любов ЗОРІНА

ІМЕНОСЛОВ

ТАЄМНИЦІ ІМЕНІ

КАЛИНА

Здавна славнозвісна калина була в Україні поетичним символом дівочої краси, жіночої скромності й чарівності. Про це ми дізнаємося із багатьох пісень, дум і переказів.

«Ой ти, дівчино – червона калино, як мені на тебе дивитися мило», – співає хлопець в одній із давніх ліричних народних пісень.

«Чи я в лузі не калина була, чи я в лузі не червона була? Взяли ж мене поламали і в пучечки пов'язали – Така доля моя!» – скаржиться на своє нелегке життя знедолена дівчина (мелодію та частково слова цієї пісні використав у своєму творі «Я ли в поле да не травушка была?» композитор – П. Чайковський).

А на співочому святі – весіллі дівчат-дружки хором запитують у засмученої молодої, котру чекає важке життя у чужій хаті: «Де ти, калино, зросла така, така висока, така червонна, листоньком широка?»

Зовсім щось інше, трагічне звучить у пісні «Стоїть явір над водою», в котрій розповідається, як «Десь поїхав на чужину козак та й загинув. Свою рідну Україну навіки покинув. Звелів собі насипати високу могилу, звелів собі посадити в головах калину. Будуть пташки прилітати, калиноньку їсти, будуть мені приносити з України вісти».

Незвичними фарбами образ калини – уособлення гіркої долі закріпаченої української жінки грає в ніжній і гнівній поезії Великого Кобзаря – Тараса Шевченка.

Калина полюбилася людям, отож і не дивно, що її назва стала жіночим ім'ям. Тепер воно зустрічається досить рідко, і то лише в одній частині нашої країни – в Карпатах. А жаль... Краса ж його чудова й оригінальна. Вмій тільки використати її... Сусіди наші це добре знають: наймення можна не раз зустріти, скажімо, в Польщі (його носить одна із відомих акторок, виконавиця заголовної ролі в фільмі «Лялька» – Калина Єндрусик).

ВРАЖЕННЯ

СВЯТО ОЛЬГИ У ШВЕЙЦАРІЇ

У світі вистачає всляких випадковостей. І у мене були цього разу. Так випав мені льос, що вибрав путівку на Швейцарію.

А друге – випало напередодні купити нову книжку Ольги Деркачової «Повидло з яблук» (чи «Яблучне повидло?»). Ось бачите, як важливо вибрати точну, промовисту назву книжки, роману, новели.

Раз я взяв цю книжку в дорогу, то й за мету поставив собі прочитати в автобусі.

Коли її читав, пригадав, що цей день – 24 липня, а отже, свято рівноапостольної княгині Ольги. Тож і книжка письменниці Ольги добре читалася і була за свято. Не таке щоб аж велике свято, але коли доплюсувати свято мандрівки з Берна на Женеви, то все це вкупі трималося позитивно. Тепер найважче сказати про книжку. Але переважно читалася з добрим настроєм, із добре впізнаним, характерним для О. Деркачової стилем. Тут вся Ольга і не Ольга, а чимало інших жіночих персонажів подібних і не подібних до авторки. Може, десь підгля-

нутих доль, десь, може, розтиражованих під Ольгу... Але справжніх, упізнавано сучасних зі своїми (або Ольжиними) рефлексіями, із сексуальним роздратуванням, наріканнями на нелегку жіночу долю. З нервовими пошуками виходу з нелегких життєвих ситуацій, зануренням в інтимний світ, де не так вже й багато позитиву, а саме життя, яке ми спостерігаємо у собі чи довкіл нас самих.

У багатьох новелістичних випадках це лише позначення доль і характерів, а в одному оповіданні чи-то маленькій повісті – «точка неповернення». Відгадується у новелках специфіка занять і уподобань, її книжка – про англійську авторську казку, зокрема Керрол, О. Уайльд («Зоряний хлопчик»). Непогані впливи, бо, зрештою, і книжка несе позитивний, інтелектуально-духовний заряд. Споживайте яблучне повидло, приготовлене Ольгою Деркачовою, і нехай вам смакує.

Василь БАБІЙ

ПОМІРКУЙТЕ

ДЕЩО ПРО РОЗУМНИХ ЛЮДЕЙ

Чи вважаєте ви себе розумною людиною? Звичайно! Аякже! Всі хочуть бути розумними. А як визначити, хто розумний, а хто ні?

Пропонуємо десять ознак розумних людей.

1. Вони говорять не так багато, як роблять. Бо знають, що лише слухаючи інших вони стають розумнішими.

2. Вони знають багато поза межами своєї спеціалізації. Їхня обдарованість полягає в тому, що вони постійно виявляють зацікавленість тим, чим інші займаються.

3. Вони зі спритністю дають собі раду і на роботі, і вдома. І при цьому не втомлюються, зберігаючи цей баланс. Їм вдається справлятися на всі сто відсотків з тим, чим займаються інші.

4. Вони живляться актуальною інформацією, часто переглядають стрічки соціальних мереж і популярних сайтів, вловлюють світові тренди і настрої сусільства.

5. Навіть коли в їхньому житті все йде не так, як хотілося б, – вони будуть усмі-

хатися. Їхній розумний мозок пропонує варіанти розвитку подій швидше, ніж що-небудь погане може статися.

6. Вони знають, що зазвичай вони – найрозумніші люди в товаристві, але ніколи не намагаються це довести.

7. Якщо вони – керівники, то зроблять усе, щоб люди, які з ними працюють, ставали розумнішими, контактнішими й популярнішими.

8. Вони мають приховані навички, які ніколи не показують доти, доки їм це не буде потрібно. Вони не потребують виявляти всі свої можливості, щоб довести, що вони кращі за інших.

9. Коли вони поруч з вами, ви ніколи не дізнаєтесь, яку освіту вони здобули, поки не прочитаєте їхнє резюме.

10. Вони ніколи й за жодних обставин не виставлять вас нерозумними, хоч їм це буде за просто зробити. Вони навчилися на гіршому досвіді, що роблячи когось нерозумним, вони самі виглядають нерозумно.

А скільки цих ознак у вас?

Подав **Михайло РУДКОВСЬКИЙ**

ВТРАТИ

Після тривалої важкої хвороби відійшов у вічність український письменник, перекладач, Голова Національної спілки письменників України **ВІКТОР БАРАНОВ**.

Віктор Федорович Баранов народився 14 жовтня 1950 р. у с. Кривушах Кременчуцького району на Полтавщині. 1974 року закінчив філологічний факультет Київського університету ім. Т. Шевченка. Працював на видавничій роботі.

З 1983 року він працював секретарем Національної спілки письменників України, а 19 листопада 2011 р. його обрали головою НСПУ. Віктор Баранов також був головним редактором літературного журналу «Київ» та віце-президентом товариства «Україна–Румунія».

Лауреат мистецької премії «Київ» у галузі художньої літератури ім. Євгена Плужника, премії ім. О. Гірника, Міжнародних літературних премій «Тріумф» та «Сад божественних пісень» ім. Г. Сковороди (2007), літературно-мистецької премії ім. М. Коцюбинського.

Автор багатьох поетичних збірок (зокрема «Народження полум'я» (1978); «У середу рано» (1981); «Жоржини в маминій садку»; «Поворожи на вранішній зорі»; «Хата синьоока» (Міжнародна літературна премія імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень», 2007), прозових творів «Переступаючи поріг» (1985), «Смуга біла, смуга чорна»; збірки гумористичних творів і літературних пародій «Вічний двигун» (1980); сатиричного роману «Презент»; романів «Припухла», «Смерть по-білому» (Міжнародна літературна премія імені Миколи Гоголя, 2007); «Не вір, не бійся, не проси»; численних перекладів, літературно-критичних, публіцистичних та мистецтвознавчих публікацій.

Вічна пам'ять і пухом українська земля.

ПРОСВІТЯНИ

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА
СЕРПЕНЬ

(Закінчення. Поч. у № 31)

16 СЕРПНЯ

70 років від дня народження **Володимира Тріщука**, письменника-гумориста, який живе і працює в Криму, уродженця с. Тюдів Косівського району.

45 років від дня народження **Юрія Остафійчука**, художника, уродженця м. Надвірна.

18 СЕРПНЯ

100 років від дня народження **Марії Кейван** (1914–?), лікарки, громадської діячки, письменниці, яка з 1944 року проживала в Канаді, уродженки с. Задубрівці тепер Снятинського району.

85 років від дня народження **Василя Фашука**, педагога, просвітянина, колишнього політв'язня, драматурга-сценариста, автора збірок п'єс-інсценізацій «Княжа слава», «Борці за волю», «Терен на шляху», «Під тихий вечір» та інших, лауреата премій ім. І. Крип'якевича та Маріїки Підгірянки, члена НТШ з 2006 р., члена Правління і Ради ОО ВУТ «Просвіта», почесного члена «Просвіти», уродженця с. Ямниці Тисменицького р-ну.

70 років від дня народження **Софії Стадник-Соколовської**, архітектора, члена НСХУ.

19 СЕРПНЯ

Преображення Господнє (Спас).

20 СЕРПНЯ

130 років від дня народження **Оме-ляна Ковча** (1884–1944), священника Станіславської єпархії, капелана УГА, уродженця с. Космач тепер Косівського району, який загинув у концтаборі Майданек.

21 СЕРПНЯ

160 років від дня народження **Івана Біберовича** (1854–1920), актора, режисера, який працював у Коломії.

70 років від дня народження **Миколи Сарапіна**, художника, члена НСХУ, який мешкає в Івано-Франківську.

22 СЕРПНЯ

60 років від дня народження **Михайла Лісовського**, інженера і підприємця, члена Народного руху України і «Просвіти».

23 СЕРПНЯ

День Державного Прапора України.

45 років від дня народження **Івана Ципердюка**, поета, кандидата філологічних наук, одного з представників «Станіславського феномену».

24 СЕРПНЯ

День Незалежності України.

25 СЕРПНЯ

90 років від дня народження **Павла Загребельного**, відомого письменника, автора історичного роману «Роксолана».

85 років від дня народження **Василя Твардовського** (1929–2008), педагога, фольклориста, краєзнавця, лауреата обласної премії ім. І. Вагилевича.

65 років від дня народження **Богдана Сеньюка** (1949–2009), письменника, краєзнавця, автора книг «Непогасне світло» (1993), «Далибогова криниця» (2005), уродженця с. Підгайчики Коломийського р-ну.

26 СЕРПНЯ

75 років від дня народження **Миро-слава Петрика**, співака, композитора, начальника управління культури ІФ МВК, члена Правління МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, уродженця с. Белелуя Снятинського району.

27 СЕРПНЯ

День народження Великого Каменяря – Івана Франка (1856–1916), видатного українського письменника, поета, літературознавця, філософа, громадсько-політичного діяча.

75 років з часу **2-го Великого збору ОУН у Римі**, на якому головою обрали А. Мельника.

60 років від дня народження **Ігоря Токарука**, художника, уродженця м. Івано-Франківськ.

28 СЕРПНЯ

Успіння Пресвятої Богородиці.

29 СЕРПНЯ

145 років від дня народження **Мирона Тарнавського** (1869–1938), генерал-четаря УГА, командира вишколу УСС.

Підготував **Петро АРСЕНИЧ**

УСМІХНІТЬСЯ

– Синку, навіщо ти всім розповів про те, як фізрук з Марією Іванівною цілувалися?

– Вона сама про це попросила.

– Як сама?

– Сказала мені: «Петрику, ти чому там, на задній парті, смієшся? Ану розкажи нам всім, ми теж посміємося!»